

יש לי חמור / ס.

יש לי חמור, ועל צווארו הניחו עוגן.
זה כבר שנתיים שהעוגן ישנו.

עוגן גדול וכבד, כזה ממתכת.
לא עוגן של סירה.
עוגן של אונייה גדולה.

החמור שלי מתקשה לסחוב אותו, אבל מקבל את הדין בתחושת "זה מה יש"

העוגן שלי, תלוי לו בדיוק על הצוואר. מתחת לשפלולי הצוואר ונשפך לו לאיטו במורדות הרגליים שלי.
לאן שאני לא הולכת, העוגן יושב על הצוואר.

החמור שלי רעב, רעב לשקט וחמימות מזדמנת. רעב לשפיות.
החמור קם בבוקר לעבודה והוא עובד בעבודה סיוזיפית, קשה.
העוגן מתנוודד על צווארו והחמור עובד...
בערב החמור שב הביתה, הילדים מחכים לו שם.
הוא עושה כל מה שצריך, אבל החמור שלי עייף.

בהתחלה כשעזבנו, לא היתה לי ברירה אלא למצוא מקום לגור.
אני משאירה את ילדיי אצל גיסתי.
לפני היציאה אני אומרת להם, "אני לא חוזרת בלי בית!!" אני מבטיחה להם.
הפנים הקטנות שלי נראות מודאגות.
תסמכו עלי. אני אומרת בסמכותיות.
אני לא חוזרת בלי בית. הכל יהיה בסדר!!
אני מנשקת אותם ויוצאת אל הלילה.

החמור ואני עושים הכל באותו הלילה.
הגשם יורד כאלו מלמטה. יורד מהאדמה אל השמים כל טיפה היא כמו בלון מים קטן שמתפוצץ לי על השמשה.

אני והחמור מחפשים דירה. מהיום להיום. מעכשיו לעכשיו.
אנחנו דופקים על כל הדלתות בשכונה. רטובים מהסוליה עד החזיה. והעוגן איתנו כל הזמן.
אני אומרת לחמור שיזוז יותר מהר שאני נרטבת ואין לי כוח לגשם.
הוא מסביר שהיה זז מהר יותר לולי היה תלוי לו עוגן.

ביאוש אחרון אני עולה לירושלים.
שם יש לנו חברים שיוכלו לספק קצת חמימות וביטחון.
אני שותה עם חברה בבר שכונתי קטן בגבעה הצרפתית.
החברה מסבירה לי שבעלה חטף את הילדה והמציא שטויות כדי לגנוב את הילדה לתמיד.

אני מנחמת במקום להתנחם.
החמור לוחש שבית אין וצריך לחזור.
אנחנו שוב עולים לרכב ושוב דוהרים בגשם לכיוון המרכז.
אני נזכרת בחברה של הילדה, אושרת. אמא שלה עברה גירושים מכוערים ויתכן ותדע איפה יש דירה לאישה, חמור, סבא וכמה ילדים.
אני מגיעה אליה מאוחר בלילה. היא פותחת במבט מבין.

היא מתקשרת לחבר ומסדרת לנו דירת חדר קטנה עם אור כוכבים טבעי.

אני נכנסת לביתה של גיסי עטורת ניצחון "אמרתי לכם שאמצא בית!!!" "מצאתי!!!" "יוריקה!!!"

אני רואה רגיעה גדולה יורדת על עיני ילדיי.

הבטחתי להם בית חדש ויצאתי. הבטחתי שלא אשוב עד שאמצא לנו בית חדש. והנה חזרתי.

הם קופצים עלי, מחבקים אותי. מנסים להפיג את פחדם.

אני מחייכת ואומרת בשיא הגאווה: מצאתי לנו דירה.

היא קטנה ולא כל כך יפה באיזה חלק אחורי ליד מחסנים באיזה מושב... אבל היא תתאים לנו.

השגתי לנו בית, מחר עוברים. אני נכנסת למזרן המשותף שלנו. ארבעת ילדיי נחים לידי, סוף סוף הם יכולים לישון. מצאתי דירה!

בבוקר אנחנו נוסעים לדירה. הם מופתעים לטובה. אני מנקה ומבשלת. ערב שבת.

אנחנו לא רוצים לשמור שבת יותר, הם אומרים לי. גם אני לא... אומר החמור.

אלוקים איכזב... הוא אומר.

אני לא נלחמת. סעודה חייבים והם מסכימים. כמה קל לקחת רק את הטוב והנוח. אני לא

מאשימה אותם, היה להם קשה ולא נוח הרבה זמן. ההוא שעזבנו היה אחרי הכל נציגו של

אלוקים עלי אדמות או לכל הפחות הדובר הרשמי.

אין מקרר, אנחנו שומרים את האוכל בחוץ בצידנית עם קרח. זה נחמד ומרגש, התחלה חדשה.

הגדולים מאושרים, סוף סוף אבא לא כאן.

אני בוכה הרבה. לא מאמינה שלא עצר אותי או ביקש שאשאר. עדיין מתקשה לקבל שאהבת חי

אינו יותר. אני אומרת לעצמי שזה כל הקטע עם סכיזופרניה. הוא לא יודע שהוא חולה. למה

שיקח כדורים? הרי פסיכיאטריה היא פסאודו מדע. אין לזה גיבוי במציאות... מדובר בנקודת

מבט, לא?

מנסה להצדיק אותו, אבל זה לא משנה. עזבתי כי עמדתי על סף שיגעון בעצמי. הילדים? הם

אמרו שיעזבו אם אשאר איתו. אמרו שהם מפחדים. אני מבינה אותם, גם אני כבר לא מרגישה

שם בטוחה.

אני קונה מנורות חדשות לחדרון החדש שלנו. המנורה טובה ל1500 שעות אור... אני תוהה לעצמי

כמה שעות אור יש לפעילות שלי. כמה פעילות עוד יש לי עד שאפסיק לפעום. קונה בצמצום, לפי

מאה גרם. אין לנו כסף ואני חייבת עזרה. הרווחה הם לא אופציה. אנחנו חסרי כל, אבל לא אתן

את ילדיי.

יש לי אלף מחשבות בראש. כמו נוצות של תרנגולת מרוטה הן מתעופפות לי בראש. אני חייבת

להראות להם שאסור להכנע. חייבת לתת דוגמה אישית. להיות במיטבי. מנסה להראות חוסן...

כי לעולם חוסן. אני רועדת מפחד מבפנים, אבל כלפי חוץ אני מנסה להשרות עליהם רוגע. משקרת

להם בפני דרכי השלום. השלום שלהם.

מי יודע איפה הטיפות גדולות יותר? בחוץ או אצלי פה בפנים. אני נושמת הרבה כדי שהאוויר

ידחוס את הדמעות פנימה. החמור צוחק.

אין לנו רהיטים.

חבר עם חברת הובלות, נותן לי מיטות דו קומתיות שמצא אצל מישהו.

אלו מיטות מתכת מוסדיות.

הילדים שמחים במיטות, הם לא רואים את הבלאי, המתכת או המוסדיות.

רק התחלה חדשה.

אני מוצאת מכונת כביסה ישנה, היא עובדת אבל לא סוחטת.
אני מנסה ליצור קשר עם חבר ישן בעל ידי זהב. כמה שיכול לתקן הכל.

לא התראינו שנים. אני מוצאת את המספר שלו דרך מודעה שפרסם לפני שנים כשמכר את הרכב הישן שלו.
אין לי אומץ. במעט שאני מצליחה לגייס, אני שולחת הודעות בוואטסאפ.

הוא לא עונה.
אני מתחילה לחשוב שאולי לא נהגתי בו כשורה בפעם האחרונה שנפגשנו.
הוא לא כזה. לא כזה שיטור לי, לא כזה שלא יענה.
אני בודקת אצל חבר משותף, הוא אומר שהחבר עובד הרבה בלילות ויתכן שהוא לא עונה כי הוא ישן.

אני ממשיכה לשלוח הודעות. אם אין תגובה... לפחות אשתמש בדף שלו כיומן. אני כותבת לו וכותבת... רק לקיר... רק להוציא.
אין לי איש בעולם. כל אלו שיש לי... חלשים ממני וניתמכים בי. לאן אפנה?

לפחות הבית נקי, אומר החמור.
מי הכביסה נוזלים ברחבי הבית. אני מנקה בקדחנות.
אני מתיישבת ומכינה רשימה של סטיגמות שאותה אני חייבת למלא.
בראש הרשימה אני כותבת: "אמא טובה".

- משם אני מתחילה בסטיגמות.
1. אמא טובה תמיד מנקה את הבית.
 2. לאמא טובה יש אוכל חם כל יום על השולחן.
 3. אמא טובה מכבסת.
 4. אמא טובה לעולם לא בוכה ליד הילדים.
 5. אמא טובה עובדת עד כאב.
 6. אמא טובה...
- למחרת, אני עושה הכל כדי להיות "אמא טובה"...

אני מצליחה לתקן את המכונה.
אלוקים בירך אותי ביכולת הבנה וחיפוש אינטרנטי מוצלח. אני מכניסה את הדגם ואת הבעיה ועולם של פתרונות ניפרס לפני.
אני פותרת את הבעיה ומרגישה כאלו הלילה... גיליתי את אמריקה.

לבסוף הוא עונה.

אין לי מכונת כביסה לתקן, אבל יש מה לתקן אצלי גם בלעדיה.

מירי, אני צריכה מישוהו בצד שלי אמרתי לו.
אני בודדה... אל תהיה קשה...
אני באה והולכת, זה יהיה קצר וממש לא מחייב.
מה אכפת לך?
הוא נכנע.

תגיעי, אני גר ברחובות. אשלח לך את הכתובת בוואטסאפ.

אני מתקלחת בזריזות ומשאירה הוראות אחרונות לסבא.
תדאג שהם הולכים לישון בזמן, אם לא... מחר בבוקר יהיה לי סקנדל.

הבית קטנטן וכולנו בו יחד.
אני, אבי, ושלושת ילדיי.
דירת חדר עם גג חלוד שמאפשרת להרגיש את הבחוץ גם כשאני בפנים.

אפילו כוכבים אני רואה מהמיטה שלי בלילות בהירים.
אני נכנסת למכונת ומעלה זיכרונות עבר.
לא נפגשנו 25 שנים, הוא אומר שיש לו זקן.